

“Als man van 50 wordt er niet veel meer van je verwacht, van die rust geniet ik”

Penisbril? Check. Beer van 1 meter 80. Dubbelcheck. Als Wouter Deprez (49) iets ziet liggen op een rommelmarkt of veiling dat zijn verzamelen kietelt, gaat het mee naar huis. Maar nu moet de schrijver en comedian verhuizen. Ordnung muss sein. Terwijl hij wikte en woog over wat nu wel en wat niet mee in de verhuswagen moet, puurde hij daar ook meteen zijn nieuwste show uit. “Kijk mama: ik kan het wel!”

Die nieuwe show heet Wouter moet meer orde hebben. En als bezoeker kom je al snel in de sfeer door het gezellige, in warm licht badend zootje op het podium. Schommelstoelen, veel boeken, een slaapzak met bloemetjesmotief en een bureau waar Deprez met een cameraatje kan inzoomen op kleinere spulletjes. Meer dan twee uur vertelt hij over wat er allemaal te zien is. Onder de oppervlakte van die verhalen komen stokpaardjes van Deprez aan bod, zoals de staat van het onderwijs en de schoonheid en poëzie van het gewone leven. Maar uiteraard is er ook weer de taalvirtuoos die aan een rotvaart jongleert met medische termen of gaat wandelen met een alpaca die af en toe ook eens moet kakken.

Het is niet alleen voor de show, maar je gaat écht verhuizen?

“Ja, we wonen nu in Gent en verhuizen naar een huis vijf kilometer verderop. Op dit moment wonen we in de Bloemekenswijk, een voormalige arbeiderswijk in Gent met een heel diverse bevolking. Veel Belgische Turken wonen hier, mensen die vroeger in de textielindustrie werkten. Heel toffe mensen. We verhuizen naar een dorpje, naar een vrijstaand huis met een grote tuin. Mijn vrouw Marjan is bloemenboerin. Mensen kunnen langskomen en zelf een boeketje bloemen plukken. Ze zal ook bloemen verkopen aan bloemschikkers, en ik denk eraan om na mijn shows ook boeketjes te verkopen.”

Bij een verhuis kijk je welke spullen meegaan en welke niet. Je hebt nogal wat.

"Al toen ik kind was, vond ik de wereld van rommelmarkten heerlijk. Vroeger, als student in Gent, ging ik ook vaak op jacht, terwijl ik beter aan het studeren had kunnen zijn. Een ontsnappingsroute dus. (lacht) "

Wat is er zo mooi aan die wereld?

"De romantiek van gebruikte voorwerpen. Ik fantaseer graag over het leven dat ze hebben gehad. Maar ik ben ook gefascineerd door metier: hoe is iets gemaakt? Daarnaast val ik voor de pure schoonheid van objecten of voor hun absurde karakter."

Zoals de penisbril in je show.

"Zoals de penisbril, ja (lacht) . Dat groteske ervan ... Zo heb ik ook vinylalbums verzameld van Dancing De 14 Billekens , met pornografisch getinte liedjesteksten als ' Hey Fien, steek 'm er nog es ien '. Iemand heeft dus echt zitten werken om zo'n nummer op te nemen. Soms word ik ook getriggerd door de grootte van iets, zoals een beer van 1,80 meter. In Stukken van Mensen hebben ze het wel eens over een conversation piece : een object dat een gesprek op gang brengt. Zo extravagant dat je er niet omheen kan."

Hoe verklaar je die verzameldrang?

"Misschien heeft het met mijn vader te maken. Hij was schrijnwerker en had de Tweede Wereldoorlog meegemaakt. Hij hield alles bij wat nog enig nut kon hebben. Dat zie je vaker bij mensen die het vroeger niet breed hadden of een oorlog hebben meegemaakt: een soort overlevingsstrategie. Voor de volgende generatie is dat soort denken minder nodig. Bij mijn broers zie ik het niet, maar ik heb het dus wel."

Het huis staat propvol?

"Ik heb al eens stevig bijgestuurd, in een vorig huis, toen daar brand ontstond omdat ik zelf slordig de elektriciteit had gelegd. Dat was zo'n twintig jaar geleden. Toen het geblust was, dacht ik: wat is dit allemaal? Dit loopt volledig uit de hand. Toen heb ik zowat alles wat ik verzameld had in een container gegooid. Maar ik bleef albums verzamelen. En boeken. En nog meer boeken. Hé, ik schrijf en speel toneel, dus lezen is belangrijk."

Heeft je vrouw ooit gezegd: 'Oh, daar komt ie weer af met iets'?

"Dat valt mee. Het is vooral het geheel. (lacht) Vroegere vriendinnen voerden er vaak discussies over met me. Dus ja, als iedereen het zegt, zal het wel kloppen dat het de spuigaten uitloopt."

Objecten zijn meer dan objecten: ze zijn herinneringen en verhalen. Je vertelt ook over een oogoperatie in je show. Uiteindelijk gaat het - onder de humor en razendsnelle passages - over beter leren zien.

"Objecten zijn de neerslag van een leven, of van een tijd. Dat vind ik fascinerend. Dat voelde ik al op jonge leeftijd. Als ik mijn ouders hoorde vertellen over vroeger beseftte ik hoe snel dingen veranderen. Dat zie ik nu ook bij mijn jongste zoon als zijn opa tegen hem vertelt. Twee werelden met 70 jaar verschil. Mijn zoon hangt aan zijn lippen. Hij is 16, mijn vader 89."

Je wordt zelf 50. Heeft dat er ook mee te maken?

"Ik weet het niet, ik voel me nog altijd een tiener. Ik ben de jongste van vier broers, maar ik merk wel dat ik niet langer meer de jongste ben in een groep. Maar eerlijk gezegd heb ik niet zo'n last van dat cijfer. Oud worden raakt me niet zo. Als man van 50 wordt er niet veel meer van je verwacht. Als een man van 50 met grijze haren zijn mond opent, zal het wel om te klagen zijn. Daar kon ik wel eens knorrig van worden, maar nu geniet ik meer van de rust die daarmee gepaard gaat. Ik voel dat ik minder moet. Ik zeg nog wat ik denk, maar denk na over hoe ik het zeg, zodat het ook overkomt bij, bijvoorbeeld, jongere mensen. Ik weet hoe ik zelf was toen ik jong was: ongeduldig en op zoek naar manieren om maar tegen iemand te zijn. Nu luister ik beter en probeer ik standpunten te begrijpen en een echt gesprek te voeren."

Als ik naar het podium kijk, lijkt het heel ordelijk.

“Dat klopt. Er zit een contrast in hoe ik een show maak - chaotisch - en het eindresultaat: dat is best ordelijk. Mijn mama bleef tot haar dood denken dat ik een chaoot was, en dat klopt in grote mate, maar kijk mama: ik kan het wél ondertussen!”

Laten we eens een aantal voorwerpen uit je show kiezen waarmee je aan de slag gaat. Nummer één: een beer van 1,80 meter.

“Besteld via een webshop in China. Hij was een maand onderweg. Toen hij geleverd werd in Gent kwamen er net patiënten van het psychiatrisch ziekenhuis van Dr. Guislain langs. 'Amai, als dat beest gaat schijten en pissen in de gang, 't zal niet preuper zijn,' kreeg ik in sappig Gents te horen. Heerlijk! Eerder gebruikte ik hem in een show als symbool voor mijn ego. En dan viel die beer om. Een reminder voor mezelf om geen klootzak te zijn. Maar of het publiek die diepere betekenis van het omvallen doorhad, weet ik niet. Iedereen was vooral geschokt dat hij omviel. (lacht) ”

Het is niet bij die ene gebleven. Hoeveel heb je er nu?

“Ehm... tja, ik weet het niet precies. Ik heb ook absurd grote knuffels voor de kinderen gekocht. Als het maar groot is. (lacht) Ik neem die beer soms mee als ik ga voorlezen aan kinderen. Dan zien ze nét boven het raam een huppelende berenkop verschijnen. Hele klas op stelten. Ze knuffelen hem, springen erop, laten hem omvallen... Zo'n beer maakt indruk, ook bij kinderen die normaal nooit boeken lezen. Dus élk middel dat helpt om hen daartoe aan te sporen, is welkom.”

Numero due: een foto van jou als kind, met dikke brilglazen. Je zei al eerder dat je bewust een strever was. Werd je gepest?

“Ik heb daar geen herinneringen aan. Misschien dat ze me af en toe wel eens brillenkas noemden, maar als dat al was, heeft het me in ieder geval niet gekwetst. We waren met de vier broers altijd de eersten van de klas. Ik voelde me toen misschien eerder 'beter' dan anderen, in plaats van minder. Ik vond dat ik goed bezig was, tot ik op mijn vijftiende ineens besepte: oei, ik moet meer mijn best doen. Toen gingen een aantal cijfers snel naar beneden.”

Je komt uit een wiskundig gezin.

“Klopt. Een van mijn broers is professor wiskunde, een andere broer heeft Romaanse talen gestudeerd, maar is ook goed in wiskunde. Hij dacht dat zijn broer sowieso beter was en liet dat gebied dus maar aan hem over. maar we zijn ook allemaal taalliefhebbers. Die vonk voor taal was er bij mij al vroeg, ook door het lezen van strips. Hagar de Verschrikkelijke, Lucky Luke ... En daar zat ook al de humor in.”

Drie: je vond je oude discobal terug in de kelder die je droeg in een show in het begin van je carrière.

“Ik kocht hem ooit op een openbare verkoop en zaagde er een stuk uit zodat ik hem op mijn hoofd kon zetten. Ik draag graag rare dingen op mijn hoofd. Tijdens de Gentse Feesten droeg ik ooit een grote kangoeroe op mijn kop.”

Vergelijk de cabaretier met de discobal uit 2002/2003 eens met die van nu.

“Ik deed eerst allemaal losse dingetjes. Maar in die voorstelling begon ik voor het eerst meer vanuit mezelf te vertellen. Dat was een nieuwe richting, meer traditioneel cabaret. Dat kende ik toen helemaal niet goed.”

Wat vonden je ouders, schrijnwerker en bejaardenverzorgster, van je keuze voor comedy?

“Ze hebben me gesteund. Ze stimuleerden ons al vroeg om dictie en voordracht te volgen. Dat kwam voort uit een soort emancipatiebeweging: we moesten uitmuntend zijn in wat we deden, zodat ze, zelfs al kwamen we uit de arbeidersklasse, niet om ons heen konden bij een sollicitatiegesprek.”

Vroeger maakte je veel Jezusgrappen. Je hebt nu een heel arsenaal kruisbeelden bij. Een reminder dat je met alles moet kunnen lachen?

“Lachen met Jezus gaat hier zonder enig risico. En kunnen lachen met alles is sowieso een na te streven gedachte.”

Mensen zijn tegenwoordig wel snel op hun tenen getrapt.

“Ja, dat is zo. Mijn vader gebruikt nog vaak het n-woord. Achter zijn huis woont een zwarte vrouw. Hij is met haar gaan praten, bood aan om het hout dat in haar tuin lag te verzagen en op te slaan. Maar als hij daarover vertelt, valt het n-woord de hele tijd, en je ziet mijn kinderen helemaal verschrompelen. Maar wat is belangrijker? Dat hij dat woord gebruikt, iets wat in zijn jeugd normaal was, of dat hij contact zoekt met die vrouw om haar te helpen?”

Nog een vijfde en laatste item: boeken. Veel boeken. Je haalt een prachtige passage van Franz Kafka aan over hoe kort het leven wel niet is of lijkt. Je schrijft zelf ook als columnist. Zit er ooit een roman in?

“Qua voorbereiding kan je het maken van een theatershow misschien vergelijken met de voorbereiding voor het maken van een roman denk ik. Maar het is een heel andere inspanning. Voor een show zijn er allerlei kleinere onderdelen die samenkomen. Daar zijn delen bij die ik heel goed kan, en anderen minder, maar die ik kan verbergen. Maar een roman schrijven is zo'n gedisciplineerde inspanning dat ik me niet kan voorstellen dat ik dat kan. Ik vraag me af of ik over genoeg empathie en psychologisch inzicht beschik om me helemaal in de rol van een personage te kunnen inleven.”

Je herwerkte de avonturen van Baron von Münchhausen en stelde toen dat kinderen en jongeren goed snappen dat die verhalen uit een andere tijd stammen, en dus niet hoeven te worden aangepast. Dat zie je wel meer en meer gebeuren nu, zoals bij boeken van Roald Dahl.

“Ik vind het vooral problematisch dat bedrijven zich aanbieden bij uitgeverijen om dat soort 'correcties' te doen. Dat gaat voor mij te ver. Het voelt als morele hypocrisie. Maar je voelt ook dat er een tegenbeweging bezig is, en dat stemt hoopvol.”

Alle info: wouterdeprez.be

De goesting van Wouter Deprez

Je wint 100 miljoen met Euromillions: wat is het eerste wat je doet?

“Goh... (denkt na) Ik denk dat ik alles wat ik nodig heb, al heb.”

Zegt de man die elke week met spullen van de rommelmarkt thuiskomt.

“Ja, maar dat kost elke keer maar drie euro hé. (lacht) Nee, ik denk dat ik iets zou steunen wat me na aan het hart ligt, iets voor de gemeenschap. Zoals het herbebossingsproject van Jurgen Heytens in Congo.”

Je reist niet graag. Toch: wat is de mooiste plek waar je ooit bent geweest?

“Drie jaar geleden zijn we met de familie in Namibië geweest. Samen met iemand van daar en dus iemand die heel de recente geschiedenis kon uitleggen. Heel boeiende verhalen in een prachtige omgeving.”

De tips van Wouter Deprez

Album: The Cure - Songs of a lost world

“De nieuwe plaat, echt heel goed. Goeie riffs die fraai openplooien naar melodieën... En een zin als 'my world has grown old'... Britse romantiek, iets waar ik almaar meer fan van aan het worden ben.”

Boek: Oorlog met de salamanders van Karel Capek

“Nadat ze zijn vernederd, misbruikt, bijna uitgeroeid, nemen salamanders de wereld over. Héél grappig, virtuoos geschreven boek dat je aan het denken zet.”

Radio: de wereld van Sofie.

“Sofie Lemaire is een dame op Radio 1 met heel veel finesse en een frisse stem. Ze is toont oprechte interesse in het thema van de uitzending.”

Gezien op 4 december in Capitole, Gent